

РЕШЕНИЕ

№ 4245

гр. София, 24.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 17.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **6850** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), приложим на основание чл. 84, ал. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. А. А. срещу решение № 1701/14.6.2021 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет /МС/, с което на оспорвания е отнет предоставения му с решение № 4714 от 6.11.2001 г. статут на бежанец.

Жалбоподателят твърди, че решението незаконосъобразно. Твърди, че е бежанец без гражданство, няма други документи и никоя друга държава, с изключение на България, не желае да го приеме. Твърди, че е завел дело пред Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/, като с влязло в сила на 12.5.2013 г. решение по делото „А. и други срещу България“ съдът е приел, че ако бъде експулсиран извън територията на Република България /при наличие на вече постановена заповед за експулсиране/ ще бъде нарушено правото му на личен и семеен живот по чл. 8 КЗПЧОС.

В оспореното решение ответникът се е позовал на две писма от Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/, в които се е съдържала информацията по чл. 17, ал. 3 ЗУБ. С тези писма жалбоподателят не се е запознавал. Същевременно, в решението е прието, че при проведеното на 17.10.2011 г. интервю жалбоподателят е посочил, че е лице без гражданство, а всъщност е ливански гражданин.

Жалбоподателят твърди, че ответникът се е позовал на заповед за експулсиране - № з-92-4/10.2.2006 г., с която са му наложени две принудителни административни мерки

/ПАМ/. Те не могат да бъдат изпълнени поради изтичане на 5-г. срок. Не са събрани доказателства защо не са изпълнени. Едната причина е цитираното по-горе решение на ЕСПЧ. Оспорва твърдението на ответника, че е ливански гражданин, както и че е укривал това обстоятелство.

Оспорва извода, че са налице основанията по чл. 17, ал. 3, вр. чл. 12, ал. 1, т. 2 ЗУБ, направен във връзка с цитирани осем присъди на жалбоподателя и три заповеди за арест, издадени от Република Л.. Твърди, че от тях не може да се направи извод за кого са издадени. Присъдите нямат и правно действие на територията на страната. Не са представени доказателства дали все още подлежат на изпълнение; дали жалбоподателят е пътувал до Л. преди последната присъда от 2017 г., тъй като твърди, че не е пътувал след 2001 г.

Правните изводи, че евентуалните престъпления са „тежки“ и „следва да се кумулират“ са незаконосъобразни – противоречат на НК. Налице са противоречия в мотивите относно тези присъди. Не е ясно какви критерии са взети предвид за определяне характера на евентуално извършените престъпления. Тези произволни изводи противоречат и на чл. 33, ал. 2 от Конвенцията за статута на бежанците, като за нито едно от евентуално извършените деяния не се твърди те да са за особено тежко престъпление по смисъла на тази Конвенция. Необходимо е да има и втора, кумулативно необходима предпоставка – да е налице опасност за обществото. В случая е неправилен изводът на ответника в този смисъл. За 20-г. период, откакто е в България, М. А. не е осъждан за тежки умишлени престъпления от общ характер; има религиозен брак; от него имат три деца, като съпругата му Р. Камах и синът му А. А. имат българско гражданство. Жалбоподателят е трудово ангажиран; има постоянен адрес в страната и се грижи за семейството си. Ето защо счита, че не е налице хипотезата на чл. 12, ал. 1, т. 6 и т. 7 ЗУБ, поради което приложението на чл.17, ал. 3 ЗУБ е незаконосъобразно. В обжалваното решение не е изследван и въпросът дали решението за отнемане на статут би нарушило правото на личен и семеен живот на жалбоподателя и на неговото семейство. Претендира разноски.

Ответникът – председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Счита, че са налице предпоставки за отнемане на предоставения статут. Дори и да се приеме, че жалбоподателят не е ливански гражданин, видно от доказателствата, следва да се съобрази, че има достатъчно данни за извършени тежки престъпления преди да му бъде предоставен статут на бежанец. В тези случаи не се извършва оценка за пропорционалност на отнемането, тъй като кандидатът се счита за недостоен. Прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

СГП счита не взе становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С решение № 4714 от 6.11.2011 г. на председателя на ДАБ на жалбоподателя е предоставен статут на бежанец. На 18.10.2001 г. с него е било проведено интервю, видно от представения протокол /л. 137/. На него жалбоподателят е посочил, че е роден на 10.1.1970 г., в [населено място], до [населено място], Л.. Посочил е, че е палестинец, без гражданство; мюсюлманин сунит; женен, с две деца. В хода на интервюто е изложил подробно твърденията си за неговата бежанска история. Твърденията си, че е без гражданство, са изложени и при регистрацията на

жалбоподателя в Агенцията за бежанците.

Впоследствие обаче се установява, че в Агенцията по бежанците са постъпили писма от ДАНС, от 27.1.2021 г., с приложени три броя заповеди за арест, издадени през 2001 г., непосредствено преди регистрацията на М. А. в Агенцията по бежанците. По делото се представиха тези заповеди, както и извадка от ливанския съдебен регистър, на арабски език.

По искане на жалбоподателя бяха изискани от ДАНС оригинали или официално заверени преписи от тези документи. С писмо, докладвано в открито съдебно заседание на 14.12.2021 г., ДАНС представи копия на трите броя заповеди за арест, копие и оригинал на извадка от ливанския съдебен регистър № 24596/1.10.2020 г., уведомление за наличие на криминално преследване, удостоверение за идентификация и жителство и фотокопие от паспортна снимка.

С определение от същото съдебно заседание тези документи са приети като доказателства по делото и е открито производство по оспорването им. Доколкото са официални документи, е указано на жалбоподателя, че доказателствената тежест е негова на основание чл. 193, ал. 3 ГПК.

На основание чл. 185 ГПК бе назначено вещо лице, което да даде точен и верен превод, с оглед и направеното оспорване от жалбоподателя.

От оригинала на свидетелството от съдебния регистър № 2 /л. 201 и л. 202/, представен с писмото от ДАНС от 6.12.2021 г. и приет като доказателство в с.з. от 14.12.2021 г., чиито превод бе извършен от назначения от съда преводач /л. 242/ се установява, че жалбоподателят е имал 15 присъди, „незаличени“ за измама, за периода 1994-1995 г.; четири – за измама и фалшификации през 1995г.; една – за издаване на чек без салдо. На 13.11.2002 г. е осъден на „доживотен принудителен труд“ за създаване на престъпна група и кражба. През 2003 г. е осъден за измама, а на 13.3.2017 г. – на затвор от три години за фалшификации. В извлечението от съдебния регистър № 24590/2020 /л. 100 и сл./ отново е посочено, че гражданството е ливанско.

Посоченото свидетелство, като официален документ, удостоверяващ посочените факти, следва да се цени относно удостовереното в него. Жалбоподателят, чиято е доказателствената тежест, не доказва оспорването на този документ.

Жалбоподателят представи удостоверение /л. 182 и сл./, издадено от кмета на К. Х., видно от което се удостоверява, че М. А. А. не фигурира в записите и регистрите по гражданско състояние, поради което е направен извод, че не притежава ливанско гражданство. Удостоверението е от 26.7.2021 г.

Установява се, видно от писмо от ГД „Гранична полиция“ какви са били пътуванията на жалбоподателя зад граница, а от писмо от 8.3.2021 г. /л.77/, че в дирекция „Международно оперативно сътрудничество“, МВР е имало данни, че жалбоподателят е пребивавал незаконно в Б. /въз основа на писмо от И. – Б./

В последното съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя представи специална карта на палестинските бежанци, издадена в Б., на 19.1.2002 г. В нея се удостоверява, че М. А. е палестинец, пребиваващ в Л.. Картата е подписана от Генерален директор по политически въпроси и бежанци. Удостоверено е, че е неженен.

Видно от писмо от 10.2.2021 г. от ДАБ до ДАНС се иска становище дали последната поддържа вече заявеното в заповед № з-92-4/10.2.2006 г., че М. А. представлява сериозна заплаха за националната сигурност. Представена е тази заповед, като мотивите ѝ препращат към друг документ, непредставен по делото.

По делото е представено решението на ЕСПЧ по делото „А. и други срещу България“, на което се позовава жалбоподателят. То е влязло в сила на 12.5.2013 г. Действително, видно от това решение съдът е приел, че ако бъде експулсиран извън територията на Република България /при наличие на вече постановена заповед за експулсиране/, ще бъде нарушено правото на жалбоподателя на личен и семеен живот по чл. 8 КЗПЧОС. Същевременно обаче в това решение е установено /т.12/, че М. А. А. е бил подложен на наблюдение във връзка с контакти с представители на палестински и ливански екстремисти. В предложението на правителството за екстрадиция също се съдържа информация, че през 2002 г. е организиран канал за трафик на наркотици до България, базиращо се на прихващане на пратка, адресирана до него и съдържаща 8,64 кг. чист кокаин; образувано е наказателно производство. Имало оперативна информация, че се е опитвал да транспортира кокаин и до Х.. Установено е, че жалбоподателят е бил член на международна банда, ангажирана с фалшифициране на ценни книжа, измами и незаконни банкови операции. Имало оперативна информация, че на 11.9.2004 г. се е опитал да убеди няколко лица да убият човек, живеещ в Германия. Телефонирал е на 2.12.2005 г. в посолството на САЩ в Х. с неверния сигнал, че е планиран срещу посолството терористичен акт.

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отнет предоставения вече на статут на бежанец. Прието е, че са налице предпоставките на чл. 17, ал. 3, вр. чл. 12, ал. 1, т. 2 и 7 ЗУБ.

Изложени са доводи за наличие на основания да се предполага, че жалбоподателят е извършил тежко престъпление от неполитически характер извън територията на Република България.

Изложени са доводи, че има сериозни основания да се предполага, че жалбоподателят представлява заплаха за обществото.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта, срещу подлежащ на оспорване акт, , от лице, имащо правен интерес от оспорването поради което е процесуално допустима.

По основателността ѝ.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно 78, ал. 5 от Закона за убежището, а именно – председателят на ДАБ, в рамките на предоставените му правомощия.

Актът е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл. 59 АПК реквизити. Той е и изключително подробно мотивиран.

При издаването съдът намира, че са спазени общите и специалните процесуални норми. В случая – нормите на АПК, както и чл. 78, ал. 2 и 3 ЗУБ, както и чл. 78, ал. 4, вр. чл.63 и чл. 63а ЗУБ. Следва да се приеме, че жалбоподателят е бил уведомен за започналото производство; уведомен е за насрочено интервю; уведомен е, че може да представи писмено възражение. В този смисъл следва да се ценят представените от ответника документи – съобщение № 6863/18.2.2012 г., издадено по чл. 78, ал. 2 и ал. 3 ЗУБ, както и докладна от полицейски инспектор Д. П.. Установява се, че са изпращани уведомления и по пощата, но те са връщани с отбелязване „непотърсен“

/така писмата от л. 69-71/. Тези документи съдържат официални удостоверения, че жалбоподателят е бил търсен, но не е намерен на адреса. Те не са оспорени по съответния ред, поради което следва да се ценят като доказателство. Оставено е съобщение на жалбоподателя да се яви да получи документите, но той не се е явил.

На следващо място, съдът намира, че е спазен 3-м. срок по чл. 78, ал. 5 ЗУБ. Видно от докладна записка от 9.2.2021 г. /л.118/, на посочената дата е предложено на ответника да бъде образувано производство по отнемане статут на бежанец. Видно от резолюцията от 15.2.2021 г. е разпоредено да се образува такава. Ето защо съдът счита за неоснователно твърдението на жалбоподателя, че производството е било образувано на 5.2.2021 г. и оттам – да е изтекъл 3-м. срок по цитираната норма.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Съгласно чл.17 (Изм. - ДВ, бр. 31 от 2005 г., изм. - ДВ, бр. 52 от 2007 г., изм. - ДВ, бр. 89 от 2020 г.), ал. 3 ЗУБ Предоставен статут на бежанец се отнема, когато по отношение на чужденеца се установи наличието на основание по чл. 12, ал. 1

Съгласно чл. 12 (Предишен текст на чл. 12, изм. - ДВ, бр. 52 от 2007 г.), ал.1, т. 2 ЗУБ Статут на бежанец не се предоставя на чужденец: за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление от неполитически характер извън територията на Република

В процесния случай съдът намира, че безспорно и по категоричен начин се установи наличието на факти, покриващи хипотезата на посочените норми. Установи се по безспорен начин, че жалбоподателят многократно е бил осъждан в държавата по произход – Л., като едно от деянията би могло да се приеме, че е тежко престъпление, съгласно изискванията на посочените норми и по арг. от легалната дефиниция на чл. 93, т. 7 Наказателния кодекс /НК/, предвиждащ, че тежко престъпление е това деяние, за което е предвидено наказание лишаване от свобода над 5 г., доживотен затвор и доживотен затвор без право на замяна. Това деяние в процесния случай по безспорен и категоричен начин се установява /а не само са налице сериозни основания да се предполага/ е организиране на престъпна група с цел грабежи, отвличания и фалшификации, вкл. и употреба на незаконно притежавано оръжие за криминални цели. Именно за това деяние е наложено на жалбоподателя наказание „доживотен принудителен труд“, съгласно превода на назначеното от съда вещо лице-преводач. Деянията, за които жалбоподателят е бил осъден не са от политически характер, а криминални. На последно място, при съпоставяне на датите на присъдите; датите на арест и датата, на която е поискано убежище следва да се направи извод, че в действителност исканото убежище не е било такова по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

В случая съдът намира, че се установяват и предпоставките на чл. 17, вр. чл. 12, ал. 1, т. 7 ЗУБ (нова - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 г.) който веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление представлява заплаха за обществото.

В този смисъл следва да се цени и решението на ЕСПЧ, както и представената по делото преписка по експулсирането на жалбоподателя. И по-специално, установеното от т. 12 от решението на ЕСПЧ – за индиции за извършване, считано от 2002 г. на множество престъпни деяния. Действително, съдът е приел, че при експулсирането би било налице нарушение на ЕКПЧ и по-специално на чл. 8, но решението на съда, както и решението за предоставяне статут на бежанец са били основани на представената от жалбоподателя информация за това, че са били лица без гражданство.

По отношение на гражданството /макар и в случая ирелевантно относно наличието на

предпоставките на цитираните по-горе материално правни норми на ЗУБ/, за пълнота следва да се отбележи, че при съвкупната преценка на събраните по делото доказателства следва да се направи извод, че жалбоподателят е бил третиран от Л. като ливански гражданин. В този смисъл издадените присъди и оригинала на свидетелството за осъжданията. Представеното от жалбоподателя удостоверение от мястото му на раждане съдържа удостоверяване единствено, че жалбоподателят не фигурира в регистрите на населеното място и е направен извод, че не притежа ливанско гражданство. От удостоверението от кмета на населеното място не се установява достъп до кои точно регистри за гражданско състояние има – само на кметството или на национално ниво; дали установеното удостоверяване е в рамките на предоставените му правомощия. Тези изводи не се опровергават и от представената в последното с.з. карта на палестински бежанец. Това, че жалбоподателят е палестинец по народност, пребиваващ в Л., не може по категоричен начин да доведе до извода дали би изключило притежаването на ливанско гражданство. От страна на жалбоподателя, чиято е доказателствената тежест за установяване на чуждия закон, не бяха представени доказателства в тази насока. Отделен е и въпросът, че тази карта съдържа удостоверяване, че жалбоподателят е „неженен“, като картата се сочи, че е издадена на 19.1.2002 г., като семейният статут към тази дата, видно от останалите събрани доказателства, не е такъв.

На следващо място, на съда е служебно известно, за което и страните бяха уведомени в откритите съдебни заседания, че настоящият състав бе докладчик по адм.д. № 963/2021 г. По това дело бе констатирано, че са приложени два броя паспорти, издадени от Л., на К. М. А. /дъщеря на жалбоподателя/, съответно № RL 2391976/7.11.2012 г. и валиден до 7.11.2017 г. и паспорт № RL 3861838 от 13.7.2016 г. и валиден до 12.7.2021 г., видно от които като гражданство е вписано „**ливанско**“. Видно от отбелязванията в тези паспорти, тя е извършвала множество пътувания от и до Л.. В този смисъл е била и постъпила информация от офицера за свързка на Кралство Б., с което са информирани българските власти за това, че с българските документи за самоличност К. А. е пътувала до различни държави в Европа, а оттам – до Л., с ливанските си документи за самоличност. Тези данни са за периода от края на 2012 г. до края на 2019 г. Данните от паспортите съвпадат и данните за преминавания от ГДГП.

На последно място, следва да се цени и цитираното по-горе писмо, в което се съдържат сведения от И.-Б. за незаконно пребиваване там на М. А. А..

С оглед на изложеното и при съвкупната преценка на събраните доказателства следва да се направи извод, че жалбата е неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. А., роден на 10.1.1970 г. срещу решение № 1701/14.6.2021 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отнет предоставения му с решение № 4714 от 6.11.2001 г. статут на бежанец.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: